

Но менъ се струваше, че той
въ заекващия си брътвежъ,
ме питаше съ болезненъ вой:
„Кждѣ е другиятъ младежъ“ ?

Той — другиятъ, умрѣ.
А ето —
отвѣнъ е пролѣтъ.
Надалече
се стрѣлкатъ птици по небето.
Но той не ще ги види вече.

А бѣ такъвъ другаръ...
Добъръ другаръ!...
Но кашляше лошо.
Единъ огнярь.
Пренасяше съ коша кюмуръ,
изхвърляше згуръ
дванадесетъ часа на нощъ.